

трѣба да събереме заедно половинъ милионъ такива кълба, каквато е земята. Видите ли сега каква е работата? Ехъ, не може човѣкъ и да си помисли за тие чудеса! Петъ стотинъ хилѣди земи, като нашата! Страшно е и да си помисли човѣкъ! Когато азъ разбрахъ сичките тие чудесии, то тогава вече можахъ да позная каква е силата божия! А когато познаешъ сичките тие премъдрости, то не щешъ вече да са чудишъ, че таква страшно нѣщо, каквото е слънцето, може да тѣгли камъ себѣ си нашата мѣничка земица: тя е за него така сжщо мѣничка, както е мѣничко едно топченце хлѣбъ за земята. Та то и двацетъ такива *тѣла*, каквато е земята, може да притѣгли камъ себѣ си и да ги удържи. И така, на нашата земя не трѣбать ни слонове, ни костенурки, ни китъ-риби; тя са държи и безъ тѣхъ. Слава тебѣ, господи, яко сподобилъ мя еси познати дѣла твоя.

ЗА СИНИТО НЕБЕ.

Когато ушнешъ единъ ботушъ, то искашъ да ушнешъ и два, и три. Така сжщо и азъ: когато си свършихъ работата съ земята, то поискахъ да узная и какво е и що е това *синиото небе*. Азъ вече знаѣхъ, че то не е нито шапка, нито вѣршиникъ, нито захлунакъ; а нѣкакъ си прилича на мехуръ, въ който вжтре са тѣркаля земята, като грахово зърно, или